

BIBLIOTECA

PENTRU TOTI

ALECSANDRI

POESII

VARIA

CU PREFATĂ de I. BIANU

EDITURA LIBRARIEI

LEON ALCALAY

BUCURESCI, Calea Victoriei, 37.

„BIBLIOTECA PENTRU TOȚI“

— LITERE, ARTE, ȘTIINȚE —

FIE-CARE NUMER 30 bani

Au apărut:

- 1 **Andersen**, *Povești alese*, cu portret.
- 2 **Marian**, *Părerile noastre și legendele lor*.
- 3 **Mihail Zamfirescu**, *Cântece și plângeri*, I
- 4/5 **Herbert Spencer**, *Despre educație*.
- 6 **A. Vlahuță**, *Încușe șterse*, cu portret.
- 7 **Carmen Sylva**, *De prin veacuri*, I.
- 8 **Michelet**, *România, Roma, Piza etc.*
- 9 **Leo Bachelin**, *Castelul Peleş*.
- 10 **T. Maiorescu**, *Nuvele și schițe*.
- 11 **Andrei Theuriet**, *Din Tinerețe*, etc.
- 12 **M. Demetrescu**, *Nuvela*.
- 13 **Duiliu Zamfirescu**, *Nuvela, Romane*.
- 14 **Wilkins**, *Antichitatea romană*.
- 15 **Gr. M. Alexandrescu**, *Proză și poezii*.
- 16 **Anton Pann**, *Povestea vorbii*, vol. I.
- 17 **D-na Colomb**, *Istoioare*.
- 18 **Dumitru Teleor**, *Schițe umoristice*.
- 19 **Alfred de Musset**, *La ce visează Fetele*.
- 20 **Bolintineanu D.**, *Legende istorice*.
- 21 **Ganevraye**, *Ombra*, roman.
- 22 **Maistre Xavier**, *Călătoria împrejurul odăii*
- 23/24 **P. Bănățeanu**, *Din viața meseriașilor*.
- 25 **Anton Pann**, *Povestea vorbii* vol. II.
- 26 **Biografiile** oamenilor celebri.
- 27 **Mahaffy**, *Antichitatea greacă*.
- 28/33 **Creangă**, *Opere complete*.
- 34 **Ionescu-Gion**, *Istorie*.
- 35 **Dumitru Stăncescu**, *La gura sobei*.
- 36 **Povești de Crăciun**.
- 37 **Italo D. Rosetti**, *Proză și Epigrame*.
- 38 **Goethe**, *Werther*, roman.
- 39 **Anton Pann**, *Povestea vorbii*, III (ultim.)
- 40 **Carmen Sylva**, *De prin veacuri*, II (ultim.)
- 41 **Huxley**, *Notiuni asupra științelor*
- 42 **D. Părățeanu**, *Doruri și amoruri*.
- 43/44 **Adamescu**, *Modele de discursuri române*.
- 45 **Depărățeanu**, *Doruri și amoruri*.
- 46 **Dr. Urechian**, *Discursuri*

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

ALECSANDRI

P O E S I I

V A R I A

CU PREFATĂ DE I. BIANU

BUCUREȘTI

EDITURA LIBRĂRIEI LEON ALCALAY

No. 37. — CALEA VICTORIEI. — No. 37.

(SUB HOTEL BULEVARD)

Institutul de arte grafice „Eminescu“
BULEVARDUL ELISABETA, 6.

PREFAȚĂ

Scrierile lui Alecsandri nu au fost până acum publicate într'o edițiune poporală; din această cauză ele au fost cunoscute mai mult de clasa mai cultă și mai bogată a neamului nostru.

În masa cea mare a poporului, între modeștii lui știutori de carte, între preoți și învățători, între ostași și săteni Alecsandri este cunoscut mai mult din nume: numai puține din scrierile lui sînt cunoscute mai ales de prin cărțile de cetire ale școalelor primare.

Cel puțin acum, când a unsprezecea toamnă își cerne frunzele veștede și acopere cu ele mîntul de la Mircești, în care se odihnesc rămășițele pămîntești ale dulcelui cântăreț al Românilor, a sosit timpul ca scrierile marelui nostru poet național să fie publicate într'o ediție poporală, care să poată ușor străbate până la cei mai modești dar și cei mai numeroși cetitori români.

„Biblioteca pentru toți“, trecută în editura librăriei Leon Alcalay, și-a reînceput întrerupta ei dezvoltare prin publicarea scrierilor lui Alecsandri în broșuri. Fie-care broșură cuprinde o singură scriere saă mai multe de același fel.

*

Sub numirea latinească „Varia“ — deosebite, Alecsandri a adunat 34 poeșii de feluri deosebite, pre cari le-a tipărit după „Pasteluri“ în ediția Poețiilor lui publicată de Socec la 1875. Ele sînt scrise între anii 1845—1873, dar cele mai multe nu au dată.

Multe dintr'însele sînt poeșii de ocazie: două imnuri lui Ștefan-cel-Mare cu ocazia serbărei dela Putna din 1871, „La moartea Princesei Maria“, vre-o șapte „Pe albumul“ diferitelor doamne saă domnișoare; sînt vre-o două-trei balade, vre-o trei fabule, cîteva impresiuni și cîteva amintiri din călătoriile atît de scumpe Poetului.

I. Bianu.

Novembrie 1900.

I

MAREA MEDITERANA

I.

Întindere-albăstrie,
Nemărginit safir,
O! mare, scumpă mie,
Eu vecinic te admir!

Esti vastă, triumfală,
Te miști măreț la vînt
Ca mantie regală
Lipită de pămînt,

Și vîntul care suflă
Adoarme pe-al tău sin
Ce saltă, se resuflă
Și naște flori de crin.

Și luna, zină dulce,
Cînd aerul e cald,
Îi place să se culce
În cuibu-ți de smarald.

Tu ești atrăgătoare
Ca visul început
Și nu-î leagăn sub soare
Ca tine de plăcut.

Nimic nu poate 'n lume
S'absoarbă gîndul meu
Ca taina fără nume
Ascunsă 'n sinul tău.

Nici un spectacol mare
Nu poate-a mă 'ncanta
Ca neagra-ți tulburare,
Să liniștirea ta...

Când fața ta-î senină,
Chiar cerul înălțat
Spre tine se înclină
Să-ți dea un sărutat.

Când plaiu-ți clocotește
În munți spumegători,
Văzduhul se 'negrește
Pătruns de reci flori,

Și lumea spăimintată
De cruntele-ți mugiri,
Tresare cufundată
În triste presimțiri;

Ear sufletu-mi în sboru-î
S'avintă fericit
Și scaldă vesel doru-î
În sinu-ți resvrătit.

II.

Scumpă Mediterană!
Lac limpede și lin!
Oglindă diafană
A cerului senin!

Mî-e drag pe-a tale maluri
Visând să viețuesc
Și, dus pe-a ta'e valuri,
Plutind să rătăcesc.

Mî-e drag să vîd la soare,
În orizon albind,
Corăbii călătoare
Ca pasări pribegind.

Atunci se 'naripează
Ne-împăcatu-mî dor
Și taînic le urmează
Sburînd pe calea lor.

Atunci, frumoasă Mare,
Al tîu farmec iubit
M'atrage 'n depărtare
Cu glasu-î îmblînzit.

Și lin, pe nesimțite,
Cu gîndul vizitez
Acele lumî dorite
La care-ades visez :

Atlantica fioroasă
Că-a sale mari furtuni
Și Asia frumoasă
Ș'a Indiei minuni.

Atunci pe lângă mine
Aud un freamăt blând
De strofe dulci, divine,
Ce mă urmăresc pe rînd.

Și sufletu-mi s'aprinde
Ca vesel vînător,
Cercând de a le prinde
Din veselul lor sbor.

III.

Feerică plăcere,
Poetic, dulce traiu!
Cerească re'nviere
Intr'al magiei raiu!

Ferice care poate,
Lăsând a lumei mal,
Cu geniul să 'noate
Prin naltul ideal!...

Eă simt un ceresc bine,
Când pot să zic voios
L'a stelelor lumine
Un imn armonios.

Prin sferele 'nstelate
Pătrund și ved uimit
Ființele-adorate
Ce trist m'aă părăsit.

Și-mă pare că spre mine
Un înger alb și sânt
Zimbind păsește, vine,
De-mă zice ca să cânt...

Ah! în a mea junie
Neconținut cântam;
De dulce armonie
Ferice mă 'mbetam.

Cântat-am mântuirea
Poporului strivit;
Cântat-am fericirea,
Îubind, de-a fi iubit.

Cântat-am plin de viață,
Al vieții dar plăcut
Și gloria măreață
Mărețului trecut...

Acum junia-î dusă
In sin la Dumnezeu!
Steluța mea-î apusă
Din orizontul meu!...

Dar când, o! scumpă Mare,
In cale-mă te zăresc,
Tresar, inviiu și-mă pare
Că ear întineresc.

Ș'atunci, din amorfie
Trezindu-mă încet,
Simțesc cu fericire
Că sînt încă poot!

Nisa, 1867.

II

TINĚRA CREOLA

I

In balconul de pe mare
Rita, gingaș adormind,
Pintre gene 'n depărtare
Vede luna resărind.

Ochiî galeș ea deschide
Spre al cerului senin
Și ferice blând suride
La al lumeî zimbet lin.

Marea 'n spume scântează,
Cerul e strălucitor,
Ear prin stele acordează
Îngerii harpele lor,

Și copila serafie,
Zărind sus pe frații sei,
Cânt'o dulce melodie,
Dulce ca sufletul ei.

Ceru-î zice: „Vină, vină
„Intre stele, fiica mea,
„Pentru fruntea ta divină
„Să-ți alegi o mândră stea.“

Marea-î zice: „Vină 'n zare
„Să te-adorm pe-al meu talaz
„Și s'anin mărgăritare
„Pe-ai tei umeri de atlas “

Eată Rita se gătește
Ca să sboare 'n orizon,
Dar, uimită, se oprește
Și se pleacă pe balcon...

Sub balcon în mez de noapte,
Sub balcon lângă isvor,
Sub balcon cu blânde șapte
Suspina blândul amor!

II

Rita, jună călătoare,
Cu ochi vii răpiți din soare
Și cu glasul argintiū,
Ride, vesel resfătată,
Privind numai câte-odată
Orizonul albăstriū.

Buza ei trandafirie
Ca garoafa ce invie
Respândind dulce parfum,
Se deschide zimbitoare
Desvelind albe comoare
Prin al țigaretei fum.

Un mic flutur din grădină
Ușor vine de s'adină
Pe-al ei negru păr și fin;
O sufiare de pe mare
Vine și cū-o desmierdare
Recorește albu-î sin.

Rita, leneșă Creolă,
Cu o mândr'aureolă
Se 'ncunună grațios;
Ea își pune flori de laur,
Cere cupa sa de aur
Apoi cânt'armonios:

„Salte valurile mării!
„Eă în lumea desfătărei
„Trec ca paserea sburând.
„Sufle vîntul, cêrul cadă,
„Eă mă daă iubirei pradă
„Și-mă trec zilele cîntând.

„Sînt frumoasă, sînt iubită,
„Și mă leagăn fericită
„Pe-a juniei val senin.
„Vivat! soarta e divină,
„Cînd de spume-î cupa plină
„Și de-amor sufletul plin!

Nisa 1867.

III

STROFE SCRISE PE UN PĂRETE

Suflat-a vîntul morții pe dulcea-mî primăvară
Și floarea vieții mele curînd s'a vestejit!
Durerea e mai crudă și jalea mai amară,
Cînd simți că mori departe de tot ce ai iubit!

Încet, încet simțirea în mine amorțește.
Un negru nor de-asupra-mî tot vine și ear trece.
Se tulbur'a mea minte, suflarea mea slăbește,
Pe inimă-mî se pune o greutate rece.

O! suvenir al țerii! cerească mângăere!
Alungă 'n depărtare cumplitul negru nor,
Să ved lumina earășî, să simt reînviere,
Să cânt iubita țeară, apoî voios să mor!

Insula Prinkipo. 1845.

IV

IMN RELIGIOS LUI ȘTEFAN-CEL-MARE

CÂNTAT LA SERBAREA JUNIMEI ACADEMICE ROMÂNE,
DATĂ ÎN MEMORIA ACESTUI DOMN LA MÂNĂȘTIREA PUTNA,
ÎN ¹⁵/₂₇ AUGUST 1871.

Ștern, A-tot-puternic, o! Creator sublim,
Tu, ce dai lumii viață și omului cuvînt,
În tine crede, speră întreaga Românie...
Glorie ție 'n ceruri, glorie pe pămînt!

Sub ochii tăi în lume lungi valuri de-omenire
Pe marea veciniciei dispar ca nori în vînt,
Și 'n clipa lor de viață trecînd strigă 'n uimire:
Glorie ție 'n ceruri, glorie pe pămînt!

Tu din sămînța mică înalți stejarul mare,
Tu junelor popoare dai un măreț avînt,
Tu 'n inimile noastre ai sacre, vii altare.
Glorie ție 'n ceruri, glorie pe pămînt!

În tine-î viitorul, trecutul și prezentul!
Te duci la nemurire pe tăinicul mormînt
Și numele-ți cu stele luminează firmamentul.
Glorie ție 'n ceruri, glorie pe pămînt!

Etern, A-tot-puternic, o! Creator sublim,
Tu care ții la dreapta pe Ștefan, erou sfînt,
Fă 'n lume să străluce iubită-î Romînime...
Glorie ție 'n ceruri, glorie pe pămînt!

V

IMN LUÎ ȘTEFAN CEL MARE

CÂNTAT LA SERBAREA JUNIMEI ACADEMICE,
DATÂ ÎN MEMORIA ACESTUI DOMN LA MÂNĂSTIREA PUTNA
ÎN 15¹⁷ AUGUST 1871.

La poalele Carpaților
Sub vechiul tău mormînt,
Dormi, erou al Românilor,
O! Ștefan erou sfînt!
Ca sentinele falnice
Carpații te păzesc
Și de sublima-ți glorie
Cu seculi șoptesc.

Când tremuraî popoarele
Sub aprigiî păgâni
Tu le-apărai cu brațele
Vitejilor români.
Cu drag privindu-ți patria
Și moartea cu dispreț,
Măreț în sînul luptelor
Și 'n pace-ai fost măreț.

În cer apune soarele
Stingînd razele lui,
Dar într'a noastre suflete
În veci tu nu apui!
Prin negura trecutului
O! soare 'nvingător,
Lumină cu raze splendide
Present și viitor.

În timpul vitejiilor,
Cuprins de-un sacru dor
Visai Unirea Daciei
Că-o turmă ș'un păstor.
O! mare umbr'eroică,
Privește visul tău:
Uniți sîntem în cugete,
Uniți în Dumnezeu.

În poalele Carpaților,
La vechiul tău mormint
Toți în genunchi, o! Ștefane,
Depunem jurămint:
„Un gând s'avem în numele
„Românului popor,
„Aprinși de-amorul gloriei
„Ș'al patriei amor! “

VI

GLAS DIN STELE

LA MOARTEA PRINCESEI MARIA.

In jalea care te cudrinde,
In doliu-ți amar,
Când noaptea candelă aprinde
Pe-al cerului altar,
O! mamă scumpă, ți-ad'aminte
Cum îți ceream în rugăminte
Să-mi dai stelutele din cer
Clipinde prin eter.

Ades pe când eram cu tine,
Culcată pe-al tău sân,
Priviam acele focuri line
Din spațiul senin.
Steluță vie ca și ele,
In nostalgia mea de stele
Simțiam un dor nemărginit
De sbor, de pribegit.

Sburat-am din brațele tale
C'un zîmbet virginal,
Lăsând pe-a vecinicieii cale
O rază de opal,
Lăsând pe marmur'al meu nume,
Și 'n inimă lacrimă, și în lume
Ca un parfum de trandafir,
Un dulce souvenir.

O! dragi părinți, iubită țară,
Voi cari mă jăliți
Gândiți-vă că 'n primăvară,
Când pomi-s înfloriți,
Cerul atrage și repune
De pre pământ ori ce minune:
Arom de flori, dulci armonii
Și fluturi și copii!

Tot ce-î frumos, tot ce inspiră
Un farmec răpitor
A se 'nălța la cer aspiră
In raiu încântător.
Iubire, geniū, inocență
S'adună lângă providență
Ca razele care cu drag
In soare se retrag.

O! mamă, inger de iubire,
Rămasă pe pământ!
Indreaptă sus a ta privire
La stele, unde sînt.
Aici cu horul blând de ingeri
A mamelor duioase plîngerii
Compun un imn dumnezeesc
Părintelui ceresc.

Ear eū în zori și 'n mîez de noapte
Dispar misterios
Și vin cu iubitoare șoapte
Să te îngân duios.
In raiu domneșt'eternul bine;
Dar raiul meū e lângă tine
Și lângă tine, scump odor,
Ferice mă cobor.

Copilul se stinge 'n floare
E mistic curcubeu,
Ce leagă strîns pămînt cu soare
Și om cu Dumnezeu.
Ah! fericirea mea e mare,
Căci am acum spre adorare
Un Dumnezeu în cerul sfînt
Și altul pe pămînt!

VII

IERI ȘI ASTĂZI

Ieri pământul era verde,
Azi pământul e 'nălbit,
Și prin negură se perde
Soarele îngălbenit.

Îeri căldură, azi zăpadă,
Și din codrii pudruți
Es în grabă după pradă
Ulă și urși flămânzi.

Îeri voioasa ciocârlie
Sbura 'n soare ciripind,
Azi pe veșteda câmpie
S'aud corbiî croncăind.

Îeri natura 'n tinereță
Erà dulce la privit;
Azi urita bătrîneță
Peste frunte-î s'a lățit!

Ce durere vie, cruntă,
Șters a mândrele-î colorî
Ș'a făcut a fi cărunță
Din amurgul până 'n zori?

O natură! ca și tine
Omul verde și 'nflorit
Intr'o clipă vai! devine
O ruină de jălit,

Dar el nici că mai zărește
După timpul de ninsorî
Primăvara ce zîmbește
Intre soare și 'ntre florî!

VIII

AMICULUI A. DONICI

Eu ce sînt un biet morar
Fără nici un pic de carte,
Mă 'nchin ție de departe,
Măi vestite fabular,
Și-ți trimit voios din moară
Un poclon ne-așteptat,
Chiar o fabulă ușoară
Care azi am măcinat.
Cerne-o bine tu pe dînsa,
Și de vreî să-mî faci pe plac,
Alege făina 'ntr'însa
De fă lumiî un colac.

1863.

Vlad morarul.

IX

MOARA DE VÎNT

FABULĂ

DEDICATĂ LUI A DONICI

Pe-un deal oare-care
Cu renume sfînt
Făceà sgomot mare
O moară de vînt ;
Dar biata morișcă,
Deși-aveà un pic
De porumb și hrișcă,
Nu lucrà nimic,
Ci 'n văzduh pornită
Se 'nvîrtià mereu ;

Părea că-î vrăjită
De duhul cel rău!
— „Ce mai vijelie,
— Cugetă ades —
„Trebue să fie
„De vale, pe șes,
„Când eă în furtună
„Mă lupt și vuesc
„Și ca o nebună
„În loc n.ă 'nvîrtesc!“
Însă pe câmpie
Liniște eră,
Earba cea verzie
Nici se clătină.
Și la foc de soare
Bietul muncitor
Stropia cu sudoare
Micul rău ogor.
— „Ce de mai făină
„O fi măcinând!“
Zise o găină
La moară sburând.
— „Te 'nșeli sorioară!
„Spune-un șoim din munți —
„Vînt e mult la moară,
„Da-î lipsește grăunți!“

X

LUPUL ȘI MOMIȚA

FABULĂ

Un lupoiu cu plete sure,
Întîlnind într'o pădure
O momiță mititică,
Sprintenică, frumusică,
Se oprî, se netezî,
Glasul dulce-și îmblânzi,
Și, cu drag la ea privind,
Îi grăi așa, zîmbind:
— „Ce păcat, o! momițică,
„Să trăești tu singurică!
„Nu-î mai bine
„Tu cu mine

„Să te prinzî tovarăşie
„De traiă bun cu veselie?“
— „Nu.... mă tem!“ Răspunse 'ndată
Momiţica alintată.
Şi sărî cu repegîune
Sus pe-o creangă de alune.
— „Ah! de ce să-ţi fie frică,
„Dragă, dragă momiţică?
„Eă sînt lup civilisat,
„Şi mî-e cugetul curat
„Ca un mîel nevinovat..“
— „Cum e bun de ospătat?“
— „Aleî, sorioară dragă,
„Nu e timp acum de şagă,
„Căci de cînd eă te-am zărit,
„Chîar de-un farneo sînt răpit,
„Şi mă jur pe orî ce-î vrea
„Să-ţi daă toat' inima mea!“
— „Mă tem zăă să te ascult,
„Căci în lumea de demult
„Este-o vorbă cam ciudată
„Însă plină de-adevăr:
„Lupul schimbă al să pěr,
„Dar năravul nicî-odată!“
.....

1854

XI

BUCOVINA

Dulce Bucovină,
Veselă grădină
Cu pomi roditori
Și inândii feciori!
Cuib de păserele
Albe, sprintelele,
Care 'n ochii lor
Aū foc răpitor.

Tu ce ești o floare
Căzută din soare
Cu trei albe flori,
A tale surori!
Ele către tine
Privesc cu suspine
Și tu le zimbești
Cu zimbiri cerești.

Dulce Bucovină!
Vântul ce înclină
Cu aripa lui
Earba câmpului
Naște prin șoptire
Scumpa amintire
De-un trecut frumos,
Mare, glorios.

Fii în veci voioasă,
Pre cât ești frumoasă!
Fie traful tău
După gândul meu!
Ah! cine te vede
Chiar în rai se crede,
Cine-î trecător
Te plânge cu dor!

1865.

XII

VISUL FERICE

ROMANȚA

De este-un vis amorul, un vis amăgitor,
Ferice de acela ce doarme ne 'ncetat
Și 'n visuri drăgălașe plutind ca pe uu nor
Trăește 'n nălucire, de lume depărtat!

Pe-a tale scumpe brațe, pe siuul tău frumos,
Când sînt legănat dulce, și 'n ochii tei privesc.
Ah! lumea-î pentru mine un rău armonios
Și-amorul îmi apare un vis dumnezeesc!

De-î vis acea simțire, încântător mister,
Ce-aprinde 'n doue inimi același foc iubit,
Tu flică a luminei sosită de la cer,
Ah! vină de visează pe sinu-mă fericit!

1866.

XIII

CÂNTIC SICILIAN

La Palermo 'n Monreale
Sînt păduri de portocale,
Ce s'acoper vîu cu flori
Intr'un an de doue ori.

Jos cad florile pe drumuri,
Ear plăcutele parfumuri
Sbor pe vînt în depărtări
Peste văi și peste mări.

Contadina 'n Monreale
Svîrle vesel portocale
In voîosul contadin,
Care-î svîrle florî în sin.

Ş'amîndoi junî, plini de viaţă,
Pintre arborî, pe verdeaţă,
Rîd şi cânt'armonios
Şi dispar misterios...

Călători pe mări, pe drumuri,
Imbătaţi de dulceî parfumuri
Merg voîos în calea lor
Făcînd visuri de amor.

Zan-Zanetă, fulg de soare,
Adevăr să fie oare
Că tu ai, cole sub salbe,
Doue portocale albe?

Parte dreaptă: una mie,
Zan-Zanetă, una ție!
Şi-ţi mai daū în Monreale
Treî păduri de portocale.

XIV

SERENADA

Țu din cer venit'aice
Ca să faci lumea ferice,
Dă-mi o zi din viața ta,
Dă-mi o zi dumnezească
Sufletul să-mi fericească
Și eă sufletul ți-oîu da.

Fie 'n lume rău sau bine
Lumea întreagă pentru tine
Stă cuprinsă 'n umbra ta.

Dă-mi o zi dumnezească
Sufletul să-mi ferească
Și eu sufletul ții-o! da.

Tu dai viață cu-o zîmbire,
Moarte cu-a ta nesimțire,
Raiul cu iubirea ta.

Dă-mi o zi dumnezească
Sufletul să-mi ferească
Și eu sufletul ții-o! da.

XV

CADEREA RINULUI

Măreț, adînc și lucid călătorește Rinul
Prin munți cu fruntea albă, prin văi cu lunci
frumoase ;
Nepăsător gigantic de timpuri furtunoase,
El curge 'n liniștire, nesocotind Destinul !

*

Ca un balaur verde ce mișc'a sale noduri
Trecut aș prin orașe cu mîndre catedrale,
Prin sate care poartă stigmatu-rî feodale,
Pe lângă vechi casteluri, pe sub boltite poduri.

Și vecinic el văzut-aŭ sermana omenire
Luptându-se cu moartea 'n viața-î trecătoare.
Văzut-aŭ căzând tronuri și dispărând popoare
Ce se credeaŭ eterne pe culmea de mărire.

„O, lume schimbătoare! O, tristă vanitate!
„Se darmă munți, cetatea se darmă, omul pîere!
„Eŭ singur, martur pacinic de-a globului mistere,
„Curg mândru 'n nepăsare cŭ o lină maiestate!

„Nimic nu mă oprește în calea-mî triumfală,
„Și timpul adormit-aŭ de seculi lângă mine!“
Astfel voios și falnic șoptește Rinu 'n sine,
Dar eată sub picioare-î prăpastia 'nfernală!

El cade!... Din nălțime în fund se prăbușește
C'un muget lung, sêlbatic, grozav, răsunător.
Din stînci în stînci el saltă sdrobit; se risipește
Precum o 'mpărăție de glorios popor.

Frumoasa-î limpezime în clipă turburată
Se schimbă 'n largi troene de spume argintii
Ce valmeș se restoarnă cŭ-o furie turbată,
Formând o avalanșă de cataracte miî.

Și valuri peste valuri s'asvîrl spumegăto are,
 Se sparg țîșnind în aer și ferb scotînd scînteî
 Și pulberea de apă, alin plutind la soare,
 Se 'nceinge, ca o nimfă, cu briu de curcubeî.

O aspră clocotire, o cruntă detunare
 Anunță catastrofa și 'nsuflă reci fiori.
 Ear munții de zăpadă treziți în depărtare,
 Privind acea cădere, își pun un vîl de nori..

Sublim, sublim spectacol ! Bătrînul fluviu pare
 C'a să dispară vecinic în haos sgomotos;
 Dar Rinul e puternic ! dar Rinul nu dispare,
 El a umplut abisul și trece maîestos !

Luându-și cursul pacînic, din noû se 'ndreaptă
 Rinul

Prin sate și orașe, prin munți, prin văi frumoase
 Nepăsător gigantic de timpuri furtunoase,
 El pasă cu mândrie, căci a învins Destinul !

Așa și tu, la culme, o ! Francie iubită,
 Avut-ai o 'nceercare de moarte!.. dar măreață;
 Trecut-ai peste rîpa de dușmanî pregătită
 Pe un pod imens de aur pășind spre-o nouă
 viață.

O lume 'nfiorată de soarta ți mult fatală
Crezù 'n a ta peire!.. dar tu, ca Rinul mare,
Urmezî, victimă sacră și domnă de-admirare,
Menirea ta sublimă și providențială.

Neuhansen, 1873

XVI

VINĂTORI ȘI VÎNĂTOARE

Pe geana câmpului albiu
Se vede-un codru mare
Lucind sub soarele gălbii,
Ș'un sat pierdut în zare.

Răsună codrul de 'mpușcări
De chiote voioase,
De urlete și de lătrări
Pe culmele ripoase,

Căci e vinatul cel domnesc
La urși cu negre blane,
La lupi ce 'n fugă clănțănesc,
La vulpele codane. . .

Sub crengile ce se întind
De țurturi încărcate
Hațtașii mare foc aprind
Cu vreascuri înghețate.

Și vânătorii osteniți
S'așează 'n gîur grămadă,
Unii pe trunchii, alții lungiți
Pe perne de zăpadă.

Și toți pe Domnul fericesc
De mîndra-î vînătoare,
Căci aū ucis un cerb codresc
Și patru căprioare.

Ear colo 'n satul depărtat,
Intr'o căsuță mică,
Lângă horn toarce ne 'noetat
O sprintenă fetică,

Și zice-așa în gândul ei :

„De-aș vrea, într'o clipală

„Cum v'aș vîna cu ochii mei,

„O, vinători de fală !

„Și cum v'aș face ohîar pe drum

„Cărările-a vă perde,

„Ș'a vă jură că voi acum

„Vînați în codru verde ! “

XVII

SOARELE, VÎNTUL ȘI GERUL

Trei călători fantastici cutrieră pământul :
Soarele splendid, gerul îngrozitor și vîntul.

Unul dă viață, altul dă moarte, apărînd ;
Al treile mîngăie cu aripa-î, sburînd,

Ei întîlnesc o fată, voioasă căprioară,
Ca soarele de vie, ca vîntul de ușoară.

Și-î zic: „Copilă dragă, alege din noi trei,
„De vrei să fii mireasă, pe care tu îl vrei!“

Românca le răspunde că-o veselă zîmbire:
„Sînt sprintenă ca vîntul, pe dînsul vreă de mire!“

— „Cum? eă, lumina lumei! pe mine m'ai respins?
„Am să-mi iăsbun la vară cu focul m'ai nestins“.

— „Cum? zice Gerul aspru, m'ai depărtat pe mine?
„Am să îngheț la iarnă și inima din tine.“

— „Nu-mi pasă, mândre Soare, de focu-ți arzător,
„Cât mî-a sufla în față un vînt iăcoritor.

„Nici de-al tău frig nu-mi pasă, o! Gerule de gheață,
„' ât vîntu 'n mezul ernii nu mî-a sufla în față“.

XVIII

SCRÎNCÎOBUL

In scrâncîobul din culme se dau flăcăi și fete,
Copile, flori de aur, voinicî cu negre plete.

— „Îubito, zice unul, pe față 'ngălbinești,
„Și ochii tăi în zare cu dor îi ațintești?”

— „O! dar, privesc, iubite, colo în depărtare
„La cele dealuri nalte, la cea câmpie mare,
„Cum se 'nvîrtesc de iute și cum se limpezesc
„Unind a lor verdeață albastrului ceresc!”

— „Privirea ta, iubito, se 'ndreaptă cătră soare?“
— „Dar; urmăresc cu ochii cei vulturi și cucoare,
„Cum se întrec cu norii, cum se 'nvîrtesc în sbor
„Sub cerul ce se 'ntoarce roțiș de-asupra lor.“

— „În ochii tăi, iubito, o flacăra s'aprinde?“
— „Dar; simt că al meu suflet aripele-și întinde..
„Eă sbor... ah! sbor...“ De odată copila sare 'n
vînt,
Și vrînd la cer să sboare, ea cade în mormînt!

XIX

V Î N T U L

Vîntul e copil sburdalnic fără milă, nici mustrare,
Care 'mpinge 'n rea furtună toate vasele pe mare,
Și, ca lupul după turme, se alungă după nori,
Și doboară stejari falnici și desfoae blânde flori.

Vîntul fură o scântee și 'n cirezi el o aruncă,
Privind cum se perde rodul unui an întreg de
muncă,

Apoi merge la copile ce culeg laur de in
Și rîzînd le despletește dismîerdând albul lor sin

În tus patru părți a lumei turbat vîntul se tot duce,
Ca păgânul pe mormînturi resturnănd creștina
cruce,
Și de-a morților blăstemuri alungat fuge nebun
Printre tufe 'ntepătoare și nuele de alun.

Ear când el se 'ntoarce în codri, mama lui ce-l tot
bocește
Zile 'ntregi îl scaldă 'n lapte și de răni îl lecuște...
„Nu mai plînge, măicuțiță! zice el, așa cum sînt,
„Când sărut ochii lor veseli, se dau fetele în vînt!“

XX

STELELE

Pe a cerului câmpie cu flori lucii s'en ănate
Noaptea vine pe furiș
Și cu-o secere de aur de la lună 'mprumutată
Face-un stelnic seceriș.

Ear când soarele apare, vede corul gol de stele
Și întreabă întristat:
„Unde-s ochii de lumină, unde sînt ficele mele?
„Pe ce plai s'aŭ exilat?“

— „Mulți ochi mândri de prin ceruri strălucesc pe-a
mele pene!“

Luî, păunul a răspuns;

„Dar luceferii se află la Românce pe sub gene,

„Unde noaptea s'aî ascuns.“

De-atunci fete și neveste se feresc, se tem de soare

Și cobor genele lor,

Dăci ades le fură ochii ș'a lor inimă iubitoare

Soarele înșelător.

XXI

DOUË SUFLETE

Douë suflete amice de copile pămîntene
Se'ntilnesc în steaua lunii, se privesc duîos prin
gene,
Apoi staû într'o uîmire, una alteîa zimbînd,
Şi 'mpreună îşi ieû sborul, prin senin călătorînd.

— „Tu eşti, dulce surioară? zice una cu mirare,
„Tu, regina frumuseţii, tu, altar de închinare!
„Pe pămînt de-abîa în floare, cum se face de-aî
murit?”

Ceea-laltă, vîrsând lacrimi, îi răspunde: „Am iubit!”

— „Aî iubit !.. aî trecut raîul !.. aî simţit în primă-
vară

„Acea flacără cerească dulce mult şi mult amară !

„Aî iubit !.. şi tu din viaţă aî putut, aî vrut să
sborî!..

„Unde, unde-ţi sînt rămase virginalele comori?“

— „Am lăsat glasul meu dulce unei dulci privi-
ghitoare ;

„Ochiî, murelor din eodri ; părul, falnicului soare ;

»Sinul unui crin vĕratic ; gura, unui trandafir,

„Şi pămîntului în jale al meu gingaş suvenir !“

XXII

OMUL SINGURATIC

Călărețul tânăr, singur pe-astă lume,
Își îndeamnă calul inundat de spume.
Ei de mult pe cale pasă rătăcind!
Calul suflă, omul cântă haulind:

„Trec prin luncă, lunca-mi zice:
„Singur tu ce cați pe-aice?
„Vestea-mi spuse c'ai găsit
„Sorioară de iubit.

„Unde-ți este sorioara
„Ca să ți farmec inimioara
„Cu parfumuri și cântări,
„Că-ale umbrei desfătări? “

Călărețu 'n sinul luncei umbritoare
Simte-o mângăere dulce-alinătoare,
Dar curând el trece câmpul de mohor.
Calul geme, omul cântă plin de dor:

„Trec pe câmp, câmpia-mă zice :
„Singur tu ce cați pe-aice?
„Pentru scumpul tei odor
„Am întins verde covor,
„Ș'am pus floare lângă floare
„Pentru albele-î picioare,
„Și-am pus rouă dulce 'n flori
„Pentru blânzii ochișori. “

Călărețu 'n zare trist se adincește,
Și pustiul lumii împregiuru-î crește.
Pasări cobitoare trece sub cer sburând,
Calul cade, omul cântă suspinând:

„Ast-fel lumea 'ntreagă-mi zice:
„Singur tu ce cați pe-aice?
„Viața fuge! nu jălești
„Singurel să pătimești?
„Două aripi sorioare
„Se înalță pân' la soare,
„Două inimi merg în sbor
„Pân' la raiu încântător!“

Călărețul jalnic e pierdut în noapte
Pintre reoî morminte cu fioroase șoapte.
O fantasmă albă trece lunecând,
Calul moare! omul aude zicând:

„Nemernic este omul ce n'a 'ntâlnit pe cale
„O gingașă păreche în cursul vieții sale!
„Pe inima lui seacă, ruină părăsită,
„Paingănul urzește o pânză încâlcită,
„Prin care nu resbate nici o simțire bună ...
„Ca racla ce-î deșartă, lăuntru ei răsună!

Călărețul plânge, se înfiorează,
Glasul cel din umbră lănced, trist, urmează:

„In groapa ce-l ascunde e mort de două ori
„Acel ce-î dat uitărei de-aî lumei trecători!
„In viață a fost singur și singur după viață,
„Perdut pe vecinicie în umbra ce-l îngheață.
„Ah! el va fi, când morți eși-vor din mormint
„Străin pe ceea lume, străin ca pe pământ!“

Tristul singuratic moare 'n jale-amară.
Lângă el suspină buhna solitară,
Ear fantasma albă pere șovăind
Prin albastre flacări care sbor lucind.

XXIII

MARGĂRINTA DIN MUNCCEL

Mama pentru-a ei copii are scumpe desmerdări,
Are inimă cu ochi, are ochi cu sărutări.
Plânsul lui e plânsul ei; orî ce-l doare pe ea doare
Ea trăește pentru el; când el moare și ea moare !

Măgarinta din Muncel născu mândru pruncușor
Ce murî pe sînul ei legănat cu mare dor
Ea îl duse la mormînt, lângă inima-i de gheață
Legănându-l ne'ncetat ca și când ar fi în viață

Apoi merse la bordeiul de pustiul amar cuprins
Leagănul eră deșert, soarele 'n cer era stins !
Apoi puse a strigă pe câmpul și zi și noapte :
„Vină, dragă copilaș, vin la mama să sugi
lapte!.. “

Mama fără de copil nu mai are dismierdări,
N'are inimă cu ochi, n'are ochi cu sărutări !..
A doua zi, despre zorî, pe-un mormînt ea fu
găsită,
Peptul gol, trupul recit, țîța-i de mormînt lipită!

XXIV

STEFAN VODĂ ȘI CODRUL

BALADĂ

Stefan Vodă rătăcit
Intră 'n codru înfrunzit,
Codru-î zice: „Domn viteaz !
„Ce-ți curg lacrimi pe obraz ?“
— „Ah ! îmi plâng ostașii mei
„Morți, luptând ca niște zmei !“
Codrul zice : „Dragul meu,
„Incetează plânsul tău,
„Căci din brazii mei trufași
„Face-ți-oîu voinicăi ostași

„Ca să scapi biata moșie
„De păgâni și de urgie.“
— Fă! răspunde mult voios
Domnul mândru inimos.

Codrul puse a vui,
Brazii a-și însufleți,
Pe stejari a mi-i trezi.
Ear copacii mari și mici
Se făceau ostași voinici
Și spre Domn înaintău
Și din gură cuvîntău:
„Să trăești, Măria ta!
„Ha! la luptă, ha! Stefane;
„Du-ne 'n oardele dușmane!“

Ștefan Vodă 'nveseliă
Și la luptă purcedea
Peste munte și muncel
Cu tot codrul după el.
Vai de Ungurul semeț
Ce luptă c'un brăduleț!
Vai de Leah, vai de Tătar
Ce luptău cu un stejar!

XXV

STEFAN ȘI DUNAREA

BALADĂ

— „Dunăre! ce plângi tu oare?”

— „Plâng o floare de sub soare

„Ce din sinu-mi a răpit

„Stefan vodă cel cumplit!”

. , . . .

Pe cel țerm bătut de valuri,

Sus pe zare, sus pe maluri,

Sînt trei cete de oșteni,

Turci, Tătari și Moldoveni.

Una-î ceata Hanului,
Una-î a Sultanului,
Una-î a Ștefanului!
Ear în câmpul cel turcesc
Miî de săbiî zinghenesc;
Ear pe câmpul tătăresc
Miî de arce săgețesc;
Ear în cel moldovenesc
Doî luceferi strălucesc:
Ștefan Vodă cel frumos
Ș'o copilă, chip duîos.

Fata plânge, fata zice:
— „Lasă-mă să fug de-aice,
„O! Ștefane, scumpul meu!“
Domnul zice: „Nu! nu vreî,
„Nu, pre sfîntul Dumnezeî!
„Că-mî ești dulce la privit
„Și mai dulce la iubit,
„Ca lumina soarelui
„La lupta viteazului.“
— „De-ți sînt dragă, de-s frumoasă,
„Îlea-mă, Doamne, orî mă lasă.“
— „Ba! de-a fi să lupt pe dată
„Chîiar cu Dunărea turbată,

„Nu te las nici chiar de-un pas,
„Nici chiar morții nu te las.“
— „Apoi dar rămâi cu bine,
„Că tu n'ai parte de mine!“
Fata zice și s'aruncă
Îute 'n Dunărea adâncă !

Valurile clocotesc,
Pe copil'o 'nvăluiesc
Ș'o asvîrl din val în val
Depărtând-o de la mal.

Turcii staă incremeniți,
Moldovenii împetriți
Și Tătarii înlemniți.
Staă și ulii în sburare,
Staă și caii 'n alergare,
Stă și soarele 'n mirare;

Căci de-odată ce se vede?
Cine 'n valuri se răpede?
Domnul Stefan cel vestit,
Domnul cel nebirit !

El s'asvirle nebunește
Și înoată voiniceste.
Taie-o brazdă, taie nouă,
Taie Dunărea în două.
Și pe-o fată mî-o ajunge
Și la pept cu foc o strînge
Și se 'ntoarce fericit
Sus pe malul înflorit.

XXVI

PUNGULIȚA

DEDICATA UNUI SGÂRCIT

„**O** ! punguliță dalbă
„Cu dragoste 'mpletită
„De-o mână mică, albă
„Și mie mult iubită!

„Minune drăgălașă
„Ce 'ncântă a mea privire!
„Tu care-ai fost părtașă
„La taînica-î gândire.

„Fii un isvor de bine
„Sermanilor din lume,
„Ca toți să se închine
„La dulcele ei nume.

„Fii, pungă adorată,
„O amintire vie
„De ziua neuitată,
„Când te-a trimes Ea mie!“

Așa zicea 'n estazu-î
Un tînăr cu iubire,
Și lacrimi pe obrazu-î
Curgeau de fericire;

Dar corbul cel prădalnic,
Tîmpit de bătrîneță
Rostî: „Nebun și jalnic
„E omu 'n tinereță!

„Și mintea-î e căzută
„In grea și tristă boală!
„Sermanul el sărută
„O punguliță... goală!“

XXVII
PE ALBUMUL
PRINCESEI AGLAE ROSETTI
DORUL MAMEI

Sburat-aî între îngerî
O! copilaş iubit,
Şi m'aî lăsat în plângerî
Cu dor nemărginit.

De-atunci în florî, în stele,
In tot ce-î luminos,
Prin lacrimile mele
Văd chipul tău frumos.

De-atunci pe lângă mine
Te simt ades sburând,
Și doru-mă după tine
Aleargă suspinând.

Tu rătăcești prin lume
Cătând neîncetat
Îubirea unui nume
Ș'un dulce sărutat.

Ca tine 'n rătăcire,
De când eă te-am perdut,
Te-aștept cū-a mea iubire
Ca să te mai sărut.

Ah! sbori, ah! fugi, ah! vină
De lângă Dumnezeu,
Cū-a ta zimbire lină
Să 'mpaci sufletul meu,

Căci m'ai lăsat în plângeră
Cu sufletul cernit,
Sburând tu pintre îngeră,
O! copilaș iubit!

Caîuți, 1866.

XXVII

PE ALBUMUL

DOMNIȘOAREI MARIA DOCAN

Mițulică, dulce floare,
Vai de mine! ce am aflat?
O albin'otrăvitoare
De guriță te-a mușcat?

Și cu boală dureroasă
Tu, drăguță, te-ai luptat,
Și din fața ta voioasă
Rozele s'aû scuturat?

Ard'o focul de albină
Ce văzîndu-te-a gândit,
Că se află 'ntr'o grădină
Și de tine s'a lipit!

Dar n'ai grije, Măriucă!
Vîespea crudă va perî,
Ear tu lâng'a ta mămucă
Lesne vei reînflori.

Primăvara nu-î departe
Cu plăcutele-î comori!
In curînd a să ai parte
De-ale tale dulci surori.

Pe-a ta față zîmbitoare,
Pe sub ochi-ți dragălași
Răsări-vor lacrimioare
Și voioși trandafirași.

Ear de vrei să n'ai mîhnire
Și că scapi de orî-ce chin,
Te lipește cu iubire
De-al mămucăi dulce sin;

Căci în lume prune și floare
Aă un înger protector:
Floricelele aă soare,
Prunciă aă mamă cu dor!

XXIX
PE ALBUMUL
DOMNIȘOAREI A. JORA

eram în tristă singurătate
Privind omătul căzut din nori
Earna cū-a sale mâni înghețate
Lipîa de geamuri albele-î florî;
Și eū în timpul cel de ninsoare
Sub cerul negru, plin de furtuni,
Visam la paseri veselitoare,
L'a primăverei scumpe minuni.
Visam l'acele țeri depărtate,
Pe unde fost-am eū călător,

Țărături frumoase și neuitate
De poezie și de amor.
Un dulce oaspe veni atunci,
Un dulce, gingaș, frumos portret
Trimis de tine ca să-mi arunce
Flori de lumină, flori de poet.
El îmi aduse a ta gândire,
Dorul tău june și virginal,
Care-mi șoptiră cu 'ndușire
De-al poeziei plaiu ideal.
Atunci natura încântătoare
Undi de buze-ți blânde zîmbiri,
Și 'n ochi-ți veselă un dulce soare,
Și pe-a ta față vii trandafiri.
Eai ești, ferice și 'n admirare,
Gândind la tine, am zis cu dor:
„O! tinereță! cine te are,
„Are un farmec învingător!“

XXX
PE ALBUMUL
DOMNIȘOARELOR FLORESCU

Într'o zi veselitoare
Voî, plăcute sorioare,
De la raiu v'ați coborît.
La fereastra-mă luminoasă,
Flori din lumea grațioasă,
Zimbînd dulce v'ați ivit.

Eram trist, în suferire,
Dar la dulcea-vă privire
S'ați stins orî ce negri nori.
O! minunî a primăverei!
Prin voî chîiar spiniî durerei
Se acopere cu flori.

București, 1868, Iunie.

XXXI

PE ALBUMUL D-NEI Z.

Sînt oare de jale fără mărginire,
Cînd sufletul simte dor de pribegire

Ș'ar vrea ca să treacă de-al lumei hotar
Scuturînd din aripî al vieții amar.

Dar sînt și pe lume oare fericite
Atît de frumoase și 'ndumnezeite,

Cât îngerii însuși din cer se cobor
Și dau pentru ele nemurirea lor.

'Tu, a țerii mele fiică mult iubită,
Mamă cu durere, inimă cernită!

Ah! din a mea țeară de ce vrei să sbori
Ca floarea din câmpuri, ca roua din flori?

Știu bine că cerul te 'ndeamnă în taină
S'aninî pe-ai tăi umeri albastra lui haînă.

Știu că suveniru-î dulce și senin
Naște-ades în peptu-ți un amar suspin,

Căci el te îngână și ziua și noapte
Că-ademeniri scumpe, cu duioase șoapte,

Și-ți arată 'n stele, ca să sbori la ei,
Doi copilași gingași, doi albi îngereși...

Cerul n'are milă!... el în veci răpește
Tot ce 'n viața noastră ne înveselește,

Visuri, tinerețe, flori și copilași,
A! inimei noastre oaspeți drăgălași.

Astfel te atrage acum și pe tine
Spre a sale plăuri cu cerești lumine,

Unde se înalță tot ce pre pământ
E mai scump, mai gingaș, mai frumos, mai
sfânt !..

Dar când te atinge negrul vînt de jale
N'auzi tot odată glasui țării tale,

Acel glas cu lacrimi ce-ți zice uimit :
„Fiica mea aleasă, o ! suflet iubit !

„Patria cerească este o minune
„Ce ochii răpește și mintea repune

„Prin a sale raîuri pline de 'ncântări
„Unde copilaşii rîd în dismîerdări?

„Nu e destul însă că î-ai dat doi îngerî? ...
„Ah! n'ascultă glasul nopţilor de plîngerî;

„Căci şi eă am raîuri, şi eă te iubesc,
„Şi eă pentru tine vreă să înfloresc.

„Tu să fii în sinu-mî atît de ferice,
„Dor să nu-ţi mai vie de-a sbură de-aice.“

1856.

XXXII
PE ALBUMUL
UNEI COPILITE PARISIANE

Copiliță albă! este 'n lume-o țeară
Dulce și frumoasă ca o primăvară.

Acolo sînt pasări, acolo sînt flori
Și copii ca tine dulci, mîngăitori.

Dar acuma floarea zace la pămînt!
Pasărea sburat-a ș'a perit în vînt.

Și văzduhul geme de un lung suspin,
Și copilul plânge pe al mamei sân.

Căci un dușman aprig, o cumplită feară
A trecut hotarul ș'a intrat în țeară!...

Tu, copilă albă, suflet îngeresc!
Pentru noi te roagă Domnului ceresc,

Și sermana țeară de-a fi ear ferice,
Inimile noastre pentru tine-or zice:

„Pe-ale vieții unde să plutești ușor
„Ca o floare vie pe un lin isvor.

„Steaua fericirii pe-a ta frunte albă
„Să reverse raze împletite în salbă!“

Paris, 1848.

XXXIII

PE ALBUMUL D-rei X.

—

Lu ce de mine mult departe
I'orești, nerăbdătoare,
Să scrii pe-a ta frumoasă carte
O strofă 'ncântătoare,

Ființă albă, serafie,
Copilă grațioasă!
Am pentru tine-o poezie
Ca tine de frumoasă;

Dar ca s'o scriu aș vrea o pană
Din aripa ți divină,
Ș'o rază vie, diafană
Din alba ta lumină.

Cu acea rază mult iubită
Mă-aș face-un dulce soare
Ce'n viața mea re'ntinerită
Ar arde cu splendoare.

Cu pana ta din aripioară
Aș serie că tu ești
O Mărioară-Florioară
Din lumile cerești..

Prin armonii duioase aș spune
La roze și la stele
Că ești o gingașă minune
Mai scumpă decât ele.

Și închinat la al tău nume
Al tău poet ferice
Prin visuri dulci în altă lume
S'ar înălța d'aice.

M'aş duce 'n sferele senine
Lipit de sinul tău,
Şi te-aş purta voios cu mine
În veci pe sinul meu,

Şi de amor şi de plăcere,
De-a noastre desfătări,
Aş anima acele sfere
Cu falnice cântări!...

Dar ce zic? Unde mă răpeşte
Avîntul poeziei?
În care plăuri rătăceşte
Aripa fantaziei?

Uit că tu eşti în primăvară,
Pe ţermuri înflorite,
Ear eu plecat sînt cătră seară
Pe câmpuri vestezite!

Tu cânti în razele de soare,
În a juniei horuri;
Eu cânt în umbra 'ntristătoare
În valea cea de doruri!

Tu zică: „Ferice-î de-a fi jună,
„Frumoasă și iubită,
„Purtând pe frunte o cunună
„Cu roze împletită ! “

Eă zic, privind cu 'ndușoare
La fața ta divină:
„Ah! trist e omu 'n pribegire,
„Când lumea-î de florî plină !

„Trist e deșertul ce se 'ntinde
„Pe sub amurgul vîeții,
„Când vezi cum soarele s'aprînde
„În faptul tinereții !

„Amar e de-a privi în zare
„Un sbor denăluciri
„Ce fuge, fuge 'n depărtare
„Cu taînice zîmbiri :

„Fantasme albe, de iubire,
„Care dispar în vînt,
„Lăsându-ne în părăsire
„Plecați pe un mormînt ! “

XXXIV

STROFE DESPĂRECHİATE

I.

In pulberea dusă de vînturi
Sub pașii noștri călători,
Câtă i luată de pe flori
Și cîtă, vai! de pe mormînturi!
Voi ce purtați cupa la gură,
Ah! deșertați cupa deplin...
A morților cenușă sură
Presar'ades dulcele vin!

II

Inger căzut ! Țînfîpt-ai piciorul tău în tină,
Mișcând din vreme 'n vreme aripele 'n lumină.
Putea-vei scăpa oare din glodul ce te-a prins ?
Vai ! chîr pe-a ta aripă noroîul s'a întins !

III

Privind fără 'ncetare prostia omenească,
De lung urît cuprinsă, Eternitatea cascade !

IV

Din crinul palid ce cade, moare,
Alt crin resare viū pre pămînt.
Tu, copiliță, ai murit floare
Ș'ai sburat, inger, de pe mormînt.

V

Cînd ochiul se deschide în faptul dimineții,
Cu razele luminii unește pe-ale vîeții,
Și cerul și pămîntul în el se întîlnesc
Și'n dulce oglindire voîos se înfrățesc.

VI

Te-ai dus în raîul cu dulcî lumine,
Dar nu ești moartă tu pentru mine !

Eă jumătate sînt în mormînt,
Tu jumătate ești pe pămînt!

VII

Sculptor cu mîna aspră! Acel care 'n urgie
Sculptează Libertatea în formă de sclăvie,
Ca trist fior de moarte se strecură prin lume
Și chiar mormîntul rece respinge al său nume.

VIII

Mărețul Rege, mîndru de sceptrul său puternic
Ce-apasă fruntea goală poporului nemernic,
Se crede de-opotrivă cu însuși Dumnezeu!
Ue singur om pe lume înfruntă visul său,
Zicîndu-î! „Tu ai sceptrul cu care săpî pămîntul,
„Eă, cîoclu, am lopata cu care-ți sap mormîntul!“

N O T E

IX. Moara de vînt. (Pag' 30).

Cu renume sfînt.

Dealul Mitropoliei din București, unde e camera Deputaților.

CUPRINSUL

	<u>Pag</u>
Prefață	
<i>I. Marea Mediterană</i>	5
<i>II. Tînăra Creolă</i>	12
<i>III. Strofe scrise pe un părete</i>	16
<i>IV. Imn religios lui Ștefan-cel-Mare</i>	18
<i>V. Imn lui Ștefan-cel-Mare</i>	20
<i>VI. Glas din stele</i>	23
<i>VII. Îeri și astăzi</i>	27
<i>VIII. Amicului A. Donici</i>	29
<i>IX. Moara de vînt. Fabulă</i>	30
<i>X. Lupul și momița. Fabulă</i>	32
<i>XI. Bucovina</i>	34
<i>XII. Visul ferice ¹⁸⁸¹</i>	36
<i>XIII. Cîntic sicilian</i>	38
<i>XIV. Serenadă</i>	40
<i>XV. Căderea Rinului</i>	42
<i>XVI. Vînători și vînătoare</i>	46
<i>XVII. Soarele, Vîntul și Gerul</i>	49
<i>XVIII. Scrînciobul</i>	51
<i>XIX. Vîntul</i>	53
<i>XX. Stelele</i>	55

	Pag.
XXI. Două suflete	57
XXII. Omul singuratic	59
XXIII. Mărgărinta din Muncel	63
XXIV. Ștefan Vodă și codrul	65
XXV. Ștefan și Dunărea	67
XXVI. Pungulița	71
XXVII. Pe albumul Princesei Aglae Rosetti.	73
XXVIII. Pe albumul D-rei Maria Docan	75
XXIX. Pe albumul D-rei A. Jora	78
XXX. Pe albumul D-relor Florescu	80
XXXI. Pe albumul D-nei Z.	81
XXXII. Pe albumul unei copilice parisiane	85
XXXIII. Pe albumul D-rei X.	87
XXXIV. Strofe despărechiate	91
Note	94

- 47 **Mich. Zamfirescu**, *Cântece și plângeri*
 48/49 **Gh. Adamescu**, *Modele de discursuri streine*
 50 **Pecaut și Baude**, *Convorbiri despre artă I.*
 51 **A. Vlahuță**, *Din goana vieței, I.*
 52 **François Coppée**, *Prietene*, roman.
 53 **Vildenbruch**, *Două trandafiri.*
 54 **Bourde**, *Patriotul.*
 55 **Radu D. Rosetti**, *Din inimă.*
 56 **Pecaut și Boude**, *Convorbiri despre artă. II*
 57 **A. Vlahuță**, *Din goana vieței, II.*
 58 **Caragiali**, *Schițe ușoare.*
 59 **A. Vlahuță**, *Din goana vieței III (ultimul)*
 60 **Abatele Prevost**, *Manon Lescaut*, roman.
 61 **D. R. Rosetti** (Max) *Trotuarul Bucureștiului.*
 62 **Tennyson**, *Enoch Arden*, poemă.
 63 **D. C. Ollănescu** (Ascanio) *Satire.*
 64 **Costin**, *Spre primăvară.*
 65/66 **Prevost**, *Manon Lescaut* vol. II și III.
 67/69 **Minunile universului** vol I, II și III.
 70 **P. Dulfu**, *Legenda Țiganilor.*
 71 **Const. Stăncescu**, *Ce este frumusețea.*
 72 **Buzoianu**, *Egiptu*
 73/74 **A. Vlahuță**, *Dan*, partea I.
 75 **A. Sihleanu**, *Armonii intime.*
 76/77 **A. Vlahuță**, *Dan*, partea II și ultima.
 78 **Augier & Sandeau**, *Ginerile lui Poirier.*
 79 **Anton Pann**, *Nastratin-Hogea.*
 80/84 **Filemon**, *Ciocoii vechi și noui*, roman.
 85 **Adamescu**, *Din biografiile scriitorilor rom.*
 86 **Putlitz**, *Ce și povestește pădurea.*
 87 **C. T. Buzoianu**, *erberii-Hesperidele.*
 88/89 **Dumas Al.** (fiul) *Denisa.*
 90 **H. Leca**, *Poeme.*
 91 **Gastineau**, *Geniile științei și industriei.*
 92 **Radu D. Rosetti**, *Sincere.*
 93/94 **A. Pann**, *Povestea lui Moș Albu.*
 95 **G. T. Buzoianu**, *Cartagena-Cyrena.*
 96/97 **B. de St. Pierre**, *Paul și Virginia.*
 98 **Stavri**, *De demult.*
 99 **Petofi**, *Apostol.*
 100 **Andersen**, *Carte de chipuri fără chipuri.*
 101/102 **Cvid**, *Wunderkammer*

Continuația catalogului «Bibliotecei pentru toți»

- 103/104 **François Coppe**, *Poveste tristă.*
 105/106 * * *Mic vocabular militar român-frances-rusoturc.*
 107 **Cicerone**, *Despre prietenie.*
 108 **Müller**, *Animalele celebre.*
 109 **R. D. Rosetti** (Max) *Teatru*, vol. II
 110 * * *Gloriele mușcei.*
 111 **Th. M. Stoenescu**, *Poesii.*
 112/113 **Morand**, *Introd. la studiul științelor fizice.*
 114 **Seneca**, *Linștea sufletească.*
 115 **D. Teleor**, *Alte schițe umoristice.*
 116/117 **A. Vlahuță**, *Iubire, poezii.*
 118 **Vasile Popp**, *Fleacuri.*
 119 **Carmen Sylva**, *Robia Peleşului.*
 120 **Rosetti R. D.** (Max) *Teatru* vol. I.
 21/122 **I. L. Caragiale** *Fragmente.*
 123 **Biografiile** *mamelor celebre.*
 124 **Lubbok**, *Intreb înțarea vieții.*
 125 **Pitaru Hristache**, *Povestea Mavroghen.*
 126/127 **Bălăcescu**, *Poesii.*
 128/137 **Hamangiu**, *Co ul civil* adnotat.
 138 **G. Madan**, *Suspine.*
 139/148 **Hamangiu**, *Procedura civilă*, adnotată.
 149/151 **Hamangiu**, *Legea jud de pace*, adnotată.
 149/151 **Hamangiu**, *Legea autentică actelor* adnot.
 152/155 **Zalloni**, *Despre anarhoți* (epuizat).
 156 **Dr. Urechia**, *Cronicile Doctorului.*
 157/158 **Ploetz-Leist**, *Mic vocabular francez-român.*
 159 **Szablovsky**, *Chronologie, calendar.*
 160/161 **R. D. Rosetti** (Max) *Poveste căre sătenii.*
 162/165 **Duiliu Zamfirescu**, *Viața la țară.*
 166/178 **Urechia**, *Dicționar francez-român*, ed. II.
 179 **Stavri Artur**, *Pe acelaș drum*, poezii.
 180/181 **Alecsandri**, *Ovidiu*, dramă în 5 acturi.
 182 **Alecsandri**, *Doine*, 1842—1852.
 183 **Alecsandri**, *Lăcrimioara.*
 184 **Alecsandri**, *Suvenire.*
 185/186 **Alecsandri**, *Mărgăritărele*, 1852—1862
 187 **Alecsandri**, *Pasteuri*, 1862—1874
 188 **Alecsandri**, *Poesii. Varia.*

Notă. — A se citi catalogul complet al acestei Biblioteci în interiorul acestei coperte.